

[Socialministeren.]

ordning end de grupper, der i dag allerede har ret til løn under fravær fra arbejdet.

Da antallet af personer, der hører under reglerne for funktionærer og tjenestemænd, ydermere næsten er fordoblet siden begyndelsen af 1960'erne, føles det helt urimeligt, at den resterende gruppe af lønmodtagere fortsat skal være så dårligt sikret under fravær.

VKR foreslår, at man indtil videre bevarer en karenstid på 3 dage, men fastholder afskaffelsen af efterbetalingen. I forhold til den nugældende ordning vil det medføre en kraftig forringelse af dækningsgraden for sygdomstilfælde, der varer mere end 3 uger. Der er desuden i alle tilfælde en forringelse for personer, hvis fravær skyldes ulykke, hvor der i dag er en ordning med efterbetaling for de første 3 dage, når fraværet har varet i 10 dage.

I bemærkningerne til VKRs ændringsforslag anføres det, at arbejdsgiverperioden foreslås forlænget til 6 uger, fordi man ønsker at tilnærme dagpengesikringen mest muligt til funktionærlovens bestemmelser om løn under sygdom. Jeg forstår ikke, hvorfor man så afstår fra dette ønske ved at nægte at være med til at afskaffe karenstidene.

På grund af den stadige risiko for afskedigelse, som lønarbejdere er udsat for, vil tendensen til misbrug af ordningen være meget lille, så jeg mener ikke, det er rimeligt, at denne gruppe fortsat skal være dårligere stillet end de øvrige lønmodtagere.

Hr. Valbak henviste til, at afskaffelsen af karenstiden vil være en hindring for produktionen. Det er jo også et synspunkt. Jeg havde egentlig troet, at man hos de radikale også satte menneskelige hensyn først, men det gør man åbenbart ikke.

Det har heller ikke været muligt at skabe enighed for så vidt angår varighedsbegrænsningen. Det har længe været socialdemokratiets ønske at få den faste varighedsbegrænsning afskaffet. Praktikere fra kommunerne har også bekræftet dette synspunkt. Dels vil det nemlig være administrativt kostbart at have en sådan regel, dels har det vist sig i praksis, at der kan være behov for hjælp fra det offentlige, også ud over 1 år, og der er ikke vundet noget, hvis man efter 1 års sygdom blot skal sende den pågæl-

dende fra dagpengekontoret til forsorgskontoret. Derfor er det også tvivlsomt, hvor meget der spares, hvis man opretholder varighedsbegrænsningen. Man sparer i hvert fald ikke det fulde beløb på de 230 mill. kr.

VKR begrundet sit ændringsforslag med, at kommunerne i overgangsperioden vil have svært ved at administrere den nye regel om, at kommunerne skal optage den enkelte sag til vurdering mindst hver 3. måned. Jeg kan heroverfor påpege, at kommunale repræsentanter har erklæret sig tilfredse med, at man nu får denne pligt til at vurdere tilfældet løbende, og det må forventes, at praktiserende læger vil stille sig velvilligt over for at medvirke til løsningen af denne opgave.

Et af ændringsforslagene går ud på at tydeliggøre, at den, der har mere end 1 arbejdsgiver, har ret til dagpenge op til maksimum, beregnet for hvert arbejdsforhold for sig. Det er en helt naturlig følge af indkomstbortfaldsprincippet og den tilsigtede ligestilling med funktionærer og tjenestemænd. Det er jo bestemt ikke meningen med loven at sige, at syge mennesker højst må have 636 kr. om ugen, det er tværtimod et kraftigt ønske om at komme så langt som muligt i retning af fuld dækning. Det viser sig ved, at det nu endda skal være muligt at supplere dagpengene op til fuld løn, mens man i dag kun kan gå op til i alt 90 pct. af lønnen.

Jeg kan ikke forstå, hvorfor oppositionen ikke kan acceptere, at det skal være muligt at få fulde dagpenge samtidig fra mere end 1 arbejdsgiver. Her vil jo altid gælde den begrænsning, at dagpengene ikke kan overstige 90 pct. af tabet.

Den regel, som oppositionen foreslår, vil tvinge de ansatte til at give oplysning til den enkelte arbejdsgiver både om andre samtidige ansættelsesforhold og om de nøjagtige lønforhold. Det er et helt urimeligt indgreb i friheden til at tage arbejde. I øvrigt mener jeg heller ikke, at der er ret mange, der i praksis kan komme over ét ugentligt dagpengemaximum på denne måde, dels fordi mange med flere samtidige ansættelsesforhold hører hjemme i de lavtlønnedes gruppe, dels fordi der i andre tilfælde vil være ret til løn under sygdom i én af stillingerne, således at dagpengene ikke af den grund kunne begrænses i den anden stilling.